

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/74/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1516010172
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1516010172.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudkýň JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného G. U., pre zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona o odvolaní obžalovaného G. U. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 4T/34/2016-353 zo 14. marca 2018, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 04. decembra 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku sa vec vracia okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č. k. 4T/34/2016-353 zo 14.03.2018 bol obžalovaný G. U. uznaný vinným zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že

v období od 15.11.2011 do 22.11.2011 ako prevádzkar herne Y. v G. na P. XX v U. počas svojej pracovnej doby vybral z tam nachádzajúcich sa výherných automatov hotovosť vo výške 31.600 €, za ktorú bol v rámci pracovnej činnosti zodpovedný, pričom túto následne neodovzdal na to poverenej osobe ale predmetnú hotovosť si ponechal a použil pre vlastnú potrebu, čím poškodenej spoločnosti Z. N., s.r.o. so sídlom K. XX, U., Z.: XXXXXXXXXX, spôsobil škodu vo výške

Podľa § 213 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/ Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, ktorého výkon bol postupom podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona, § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a § 51 ods. 2 Trestného zákona podmienene odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 2, § 51 ods. 4 písm. c/ Trestného zákona bola obžalovanému uložená povinnosť spočívajúca v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bol obžalovaný zaviazaný k náhrade škody, poškodenej spoločnosti Z. roulette, s.r.o., K. XX, U., IČO: XXXXXXXXX, vo výške 31,600 eur.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení, keďže sa hlavné pojednávanie vykonalo v neprítomnosti obžalovaného (na jeho žiadosť), obhajca obžalovaného odvolanie smerujúce proti všetkým výrokom, tj. do výroku o vine, treste ako aj konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo.

Odvolanie písomne odôvodnil obhajca, ktoré však odvolaciemu súdu zo strany prvostupňového súdu predložené nebolo (tj. nebolo súčasťou predloženého spisu), i keď bolo dodatočne zistené, že obhajca odvolanie riadne odôvodnil samostatným podaním, ktoré zaslal okresnému súdu dňa 06.07.2018, čo konajúcemu senátu hodnoverne preukázal. Na výzvu nadriadeného súdu, obhajca doručil kópiu dôvodov odvolania a následne bolo vykonané neverejné zasadnutie, na ktorom krajský súd rozhodol Z podaného odvolania je zrejmé, že toto smeruje proti výroku o vine, treste, výroku o škode a konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona.

Nesúhlasí so súdom prvého stupňa, ktorý obhajobu obžalovaného vyhodnotil ako účelovú a nedôveryhodnú a zastáva názor, že nie je možné vybrať len časť výpovede obžalovaného a zvyšnú neakceptovať z dôvodu jej domnejšej účelnosti. K výpovedi obžalovaného z 29.04.2013 uviedol, že je potrebné vziať do úvahy fakt, že bežný občan nemusí ovládať terminológiu trestného zákona, zvlášť keď je pod stresom a môže zvoliť nesprávny výraz. Obhajca zdôraznil, že „...bolo úlohou OČTK aby pri predmetnom výsluchu Obžalovaného (v čase výsluchu obvineného) uvedené pochybnosti odstránili a to tak, že by sa napr. opýtali Obžalovaného, čo myslel pod výrazom „spreneveriť, alebo aspoň odkiaľ mal peniaze ktoré spreneveril, komu tieto patrili. V rozpore s uvedeným neboli Obžalovanému zo strany OČTK kladené žiadne objasňujúce a doplňujúce otázky. Ak by sa totiž OČTK opýtali Obžalovaného na to, čo myslel tým že „spreneveriť určitú sumu, uviedol by im to, čo aj v zápisnici na hlavnom pojednávaní dňa 29.03.2017.“ Je presvedčený, že z výpovede obžalovaného: „To čo som hovoril v PK, že som spreneveril menšiu čiastku vo výške 16,000 eur. To som myslel, že som otočil túto sumu. Teda hral som za svoje peniaze, lebo ja som mal zakázané hrať....“, nie je možné vyvodiť, že by sa obžalovaný priznal ku spáchaniu skutku tak, ako mu bol kladený za vinu v obžalobe, ale len to, že hral a prehral vlastné finančné prostriedky, napriek tomu, že to mal pracovnou zmluvou zakázané.

Tiež nesúhlasí s tvrdením súdu prvého stupňa, že obžalovaný mal byť zo spáchania skutku usvedčovaný predovšetkým výpoveďou svedkyne - poškodenej J. K., ktorá tak prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní uviedla, že obžalovaný jej povedal že prehral 29.000,- E1UR a poukázala na sms od obžalovaného. K tomuto argumentoval: „tabuľky predložené poškodenou J. K. neboli vyhotovené automatizovaným systémom v automatoch, ale boh vytvorené len poškodenou J. K., pričom táto nevedela ani len uviesť, akú sumu (celkovo ako aj v kasičkách automatov) Obžalovaný prevzal na začiatku svojej smeny od predchádzajúceho prevádzkara dňa 15.11.2011 a 20.11.2011 a akú sumu po skončení svojej smeny odovzdal ďalšiemu prevádzkarovi, a to v spojení so skutočnosťou, že v tom čase sa mince v automatoch nepočítali. V danom prípade tak nie je možné chápať tabuľky vytvorené a predložené poškodenou J. K. ako objektívni dôkazy o existencii manka vzniknutého práve počas smeny K., a to vzhľadom na absenciu akýchkoľvek objektívnych dôkazov ktoré by zobrazovali stavy počítačiel stavu hotovosti v automatoch (aspoň odfotenie ich stavov) a zároveň, ak aj absentovali dôkazy, mohli byť predložené aspoň údaje z účtovníctva. Taktiež považujeme za nevyhnutné upriamiť pozornosť na tú skutočnosť, že predmetné tabuľky ako listinné dôkazy boh poškodenou J. K. predložené až dňa 11.02.2015, t.j. viac ako 3 roky po domnelom spáchaní trestného činu.“

V ďalšom konštatoval, že ...“prístup ku všetkým automatom mali všetci prevádzkari, manažérka J. K. ako aj technici, pričom prevádzkari nielen že vyberali peniaze aj z automatov, ktoré im neboli pridelené, ale pri nástupe do zmeny ani nevedeli, aký je finančný stav v automatoch. Do všetkých 50 automatov malo tak okrem Obžalovaného prístup ešte minimálne ďalších 6 osôb (3 prevádzkari + manažérka + min. 2 technici), pričom nikto nekontroloval stav hotovosti v automatoch pri nástupe jednotlivých prevádzkarov do smeny, ani pri ukončení smeny a vyúčtovanie sa konalo len raz za mesiac. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že ktorákoľvek z vyššie uvedených osôb mohla kedykoľvek za kalendárny mesiac vybrať z automatov ľubovoľnú čiastku, naložiť s ňou podľa vlastného uváženia a či by bolo vzniknuté manko odhalené je sporné, nakoľko ako sa svedok N. vyjadril mince sa nespočítavali. Na základe uvedeného by bolo možné začať trestné stíhanie voči ktorémukoľvek z prevádzkarov, pričom ako dôkaz by boli predložené kamerové záznamy, kde prevádzkari vyberajú peniaze z automatov, čo bolo ich bežnou činnosťou. V danom prípade nie je možné nesprávne vedenie účtovníctva poškodenou J. K. pripočítavať na vrub Obžalovaného, pričom nie je ani zrejmé, ako boli vykonávané kontroly zo strany štátnych orgánov, keďže sa mince v automatoch nespočítavali, teda účtovná evidencia sa odchyľuje od reálneho stavu.“

K zabezpečeným kamerovým záznamom uviedol: „...činnosť, kedy prevádzkar a teda aj Obžalovaný vybral z automatov finančnú hotovosť, bola v rámci náplne práce prevádzkara bežnou rutinou. Z výberu finančných prostriedkov Obžalovaným, ktoré je vidieť na predmetnom kamerovom zázname je možné vyvodzovať len to, že Obžalovaný vykonával riadne svoju prácu, teda vyberal finančné prostriedky pre potreby chodu prevádzky kasína. Z predmetného kamerového záznamu nie je zrejmé, že by Obžalovaný tieto finančné prostriedky prehral na automatoch, resp. že by tieto z prevádzky odniesol. Nie je preto možné z bežného konania Obžalovaného ako prevádzkara vyvodzovať jeho protiprávnu činnosť a túto ním odôvodňovať.“

Záverom zdôraznil: „Je nepochybné, že Obžalovaný a svedok N. N. ako prevádzkari reálne vykonávali prácu prevádzkarov, pričom poškodená J. K. mala na starosti celú prevádzku, bola tak zodpovednou za celkové dianie na prevádzke, ako aj za bezpečnostné postupy pri nakladaní z finančnými prostriedkami. Prevádzkari v danom prípade postupovali len v rámci pokynov poškodenej J. K. ako manažérky pobočky?, pričom účelom jej odchylnosti vo výpovedi oproti prevádzkarom môže byť snaha vyhnúť sa zodpovednosti za jej profesionálne pochybenie pri nastavovaní a dodržiavaní bezpečnostných postupov pri nakladaní z finančnými prostriedkami na prevádzke.“

Bez toho aby bolo možné objektivizovať, koľko finančných prostriedkov Obžalovaný na začiatku svojej smeny prevzal a koľko finančných prostriedkov Obžalovaný na konci svojej smeny odovzdal, nie je možné ani len určiť, koľko finančných prostriedkov mal Obžalovaný údajne spreneveriť, a to najmä s ohľadom na to, že predchádzajúca uzávierka sa mala konať pred takmer mesiacom, počas ktorého mohli byť finančné prostriedky z prevádzky odcudzené aj tretími osobami.“

Podľa obhajoby sa súd nevysporiadal ani so zmenou výpovede J. K., ktorá na pojednávaní dňa 29.03.2017 uviedla, že účtovníctvo k 15.11.2011 bolo v poriadku, ktorá skutočnosť sa neodzrkadlila v skutkovej vete.

Na podklade uvedeného navrhol, aby Krajský súd v Bratislave v súlade s § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vrátil vec súdu prvého stupňa resp. aby obžalovaného v celom rozsahu spod obžaloby oslobodil.

Krajský súd v Bratislave na podklade podaných odvolaní primárne zistil, že nie je daný dôvod pre postup podľa § 316 ods.1 Trestného poriadku; ani pre postup podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku; preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný G. U. podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, majúc na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie odvolateľa je prípustné (§ 306 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 307 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku) a včas (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku), pričom zistil, že podané odvolanie je dôvodné.

Podľa § 326 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku odvolací súd urobil rozhodnutie o odvolaní obžalovaného podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí, teda bez účasti procesných strán, pretože je zrejmé, že zistenú chybu nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí.

Odvolací súd preskúmajúc predložený spisový materiál konštatuje, že rozsudok súdu prvého stupňa je nepreskúmateľný, nakoľko nemožno konštatovať, že obsahuje odôvodnenie v súlade s § 168 Trestného poriadku a zásadou uvedenou v § ods. 12 Trestného poriadku.

Ustanovenie § 168 Trestného poriadku upravuje náležitosti pre obsah rozsudku -odôvodnenie (§ 163 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku) a preto povinnosťou súdu prvého stupňa bolo stručne uviesť, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa správal, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku „Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení

všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán“. Týmto ustanovením zákonodarca vyslovil požiadavku orgánom činným v trestnom konaní a sudu hodnotiť dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré však neznamená ľubovôľu, na základe logického úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom.

Z predloženej trestnej veci odvolací súd konštatuje, že Okresnou prokuratúrou Bratislava V bola pod č.k. 2Pv 31/16/1105-4 dňa 24.03.2016 podaná obžaloba na obžalovaného G. U. pre zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe uvedenom v obžalobe.

Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie, a to výsluchom obžalovaného G. U., výsluchom svedkyne- poškodenej J. K., svedkov Z.. R. X. a N. N., prečítaním výpovedí svedkýň Z.. M. Y. a D. R. z prípravného konania, prehratím obrazového záznamu, ako aj oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisového materiálu. a rozhodol napadnutým rozsudkom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v rozsahu strán 2-4 len zhrnul (reprodukoval) výpoveď obžalovaného G. U. z prípravného konania, výpoveď svedkyne - poškodenej J. K., svedkov Z.. R. X. a N. N., zhrnul prečítané výpovede svedkýň Z.. M. Y. a D. R. a oboznámené listinné dôkazy, najmä tabuľky vypracované poškodenou a prehraté DVD záznamy, na podklade ktorých prijal výrok o vine obžalovaného a od tohto sa odvíjajúc, uložil obžalovanému aj trest.

Výrok o vine obžalovaného G. U. odôvodnil (v rozsahu necelých troch odsekov - 21 riadkov) nasledovne: „V súvislosti s neoprávneným nakladaním s finančnou hotovosťou a to vo výške 31.600,- eur bol z s obžalovaným okamžite skončený pracovný pomer, čo vyplýva z okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 22.11.2011. Z tabuliek predložených poškodenou vyplýva, aké všetky údaje a v akej podobe automaty poskytujú.

Na základe takto vykonaného dokazovania mal súd vinu obžalovaného G. U. jednoznačne preukázanú. Okrem toho, že v prípravnom konaní obžalovaný spáchanie skutku priznal i keď len v rozsahu 16.000,- eur, súd neveril jeho obhajobe na hlavnom pojednávaní, že hral za vlastné peniaze a to za 200,- eur, ktoré následne prehral. Obžalovaný svoje výpovede po celý čas menil a súd preto jeho obhajobu, že prehral vlastné peniaze, považoval len za účelovú, prednášanú v snahe zbaviť sa zodpovednosti za spáchanú trestnú činnosť.

Zo spáchania skutku je obžalovaný usvedčovaný predovšetkým výpoveďou svedkyne - poškodenej J. K., ktorá tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní jednoznačne uviedla, že obžalovaný jej povedal, že prehral 29.000,- eur a poukázala na sms od obžalovaného, kde uviedol aké sumy vybral kolegom. Obžalovaný sa jej bezprostredne po skutku priznal. Ďalej je usvedčovaný výpoveďou svedka R. X., ktorému túto skutočnosť oznámila bezprostredne telefonicky poškodená J. K.. Obžalovaný je usvedčovaný i výpoveďou svedka N. N., ktorý sa podrobne vyjadril k postupu pri hraní, pričom podrobne vysvetlil, že pokiaľ niekto vytiahne 15.000,-eur a tie použije na hranie a vyhrá 150.000, ktoré všetky následne prehrá, výsledné manko je stále 15.000,- eur. Aj z kamerového záznamu, ktorý bol prehratý na hlavnom pojednávaní a to konkrétne z bezpečnostnej kamery č. 7 je preukázané, že obžalovaný vyberá peniaze z viacerých automatov.“

Podľa R 60/1972: Záver o tom, či tu je zavinenie resp. zavinenie nie je v zmysle Trestného zákona a v akej forme je záverom právnym. Tento právny záver o subjektívnych znakoch trestného činu sa však musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, rovnako ako záver o objektívnych znakoch trestného činu. Pri zisťovaní okolností, ktoré majú význam pre záver o zavinení resp. nezavinení nemožno vopred prikladať význam žiadnemu dôkaznému prostriedku, ale na zavinenie a jeho formu treba usudzovať zo všetkých konkrétnych okolností, za ktorých bol trestný čin spáchaný a zo všetkých dôkazov významných z tohto hľadiska. Každý výrok rozsudku, ktorý obsahuje odôvodnenie, musí byť odôvodnený síce stručne, ale z kontextu § 168 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že aj presvedčivo a tak, aby rozhodnutie súdu bolo preskúmateľné. Z požiadavky, aby súd uviedol, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera, vyplýva, že nestačí iba na začiatku odôvodnenia rozsudku uviesť všetky dôkazy, ktoré boli vykonané, ich mechanickým vymenovaním prípadne len opätovné citovanie skutkového stavu z výroku rozsudku. Všetky dôkazy spravidla totiž nepreukazujú skutok ako celok, ale sa viažu na jednotlivé časti skutku, ktoré v súhrne tvoria celý skutok. Ako sa súd vyrovnal s obhajobou

obžalovaného, musí vyplynúť zo skutkových zistení súdu na základe vykonaného dokazovania, ktoré buď potvrdzujú obhajobné prednesy obžalovaného, alebo ich vyvracajú. Pre správne odôvodnenie rozsudku z hľadiska právnych úvah treba konkrétne uviesť, akými dôkazmi sú jednotlivé znaky skutkovej podstaty trestného činu obsiahnuté v skutkovom zistení súdu preukázané, a to z hľadiska všeobecnej aj osobitnej časti Trestného zákona.

V kontexte s uvedeným odvolací súd nerozumie, prečo v odôvodnení rozsudku súd vôbec nereagoval na námietky a argumenty obhajcu prednesené v záverečnej reči (čl. 348-349) a tieto nepodrobil posúdeniu a vyhodnoteniu, keďže ich mal k dispozícii už v čase pred prijatím výroku o vine (pred vyhlásením rozsudku) a jeho písomným vyhotovením vrátane jeho odôvodnenia.

Na podklade naznačeného je možné konštatovať, že argumentácia obhajcu prednesená v záverečnej reči bola okresným súdom znehodnotená na úroveň nepodstatnej a je potrebné obhajcovi prisvedčiť, že súd sa s touto ani širším spôsobom nezaoberal.

Odvolací súd je nútený konštatovať, že odôvodneniu napadnutého rozsudku chýba presvedčivé vyargumentovanie a zdôvodnenie úvah, ktoré vyústili v prijaté výroky o vine a treste. Okresný súd vôbec nevysvetlil, prečo uveril poškodenej - svedkyňi J. K. a prečo akceptoval listiny ňou predložené ako relevantné dôkazy pre vyčíslenie a ustálenie škody, ktorú mal obžalovaný svojim konaním spôsobiť. Nie je zistiteľné, na základe akých dôkazov dospel súd k záverom, že obžalovaný G. U. v období od 15.11.2011 do 22.11.2011 sa dopustil konania tak, ako mu je obžalobou kladené za vinu. Odvolací súd žiada, aby prvostupňový súd konkrétne ozrejnil a vysvetlil napr. ktoré nezávislé zdroje potvrdzujú výpoveď poškodenej - svedkyne J. K. a v akom rozsahu ich považuje za významné a čo konkrétne tieto zdroje preukazujú.

Bude preto potrebné zo strany okresného súdu odôvodnením rozsudku naplniť ustanovenie § 168 Trestného poriadku tak, aby bolo odôvodnenie rozsudku preskúmateľné.

Teda okresný súd musí v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložiť, ktoré skutočnosti má za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku má byť tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa správal, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Okresný súd je povinný v odôvodnení rozsudku rozobrať všetky dôkazy vykonané a prebrané v konaní pred súdom, pričom ani jeden z dôkazov nemožno preferovať pred druhým. Súd sa musí vysporiadať so všetkými dôkazmi a tieto v odôvodnení rozsudku rozobrať a posúdiť jednotlivo aj v ich súhrne.

Krajský súd dodáva, že v tomto štádiu trestného konania nie je možné zaujať právne stanovisko k výsledkom súdu prvého stupňa, najmä keď základom konania o odvolaní je konfrontovať závery už vo veci rozhodujúceho súdu s vážnymi námietkami vyjadrenými v riadnom opravnom prostriedku.

Odvolací súd pri akceptovaní zdôvodnenia napadnutého rozsudku by musel zaujať stanovisko k rozsahu a charakteru už vykonaného dokazovania, ale hlavne k otázke, z čoho jednotlivé dôkazy usvedčujú obžalovaného resp. či závery sú vyvrátiteľné obhajobnými tvrdeniami. Takéto posudzovanie veci rozhodne nepatrí až do štádia rozhodovania o opravných prostriedkoch, toto je principiálnou úlohou a povinnosťou súdu prvého stupňa.

Jedným zo základných princípov trestného konania je nutnosť dôkazný postup starostlivo a úplne popísať a tiež logicky a presvedčivo odôvodniť (R 68/2008-I.).

Krajský súd pripomína, že k hlavným zásadám trestného konania patrí zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku), podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne. Táto zásada však nie je a nesmie byť prejavom ľubovôle, resp. svojvôle. Je nevyhnutné ju štruktúrovať do konkrétnych komponentov a kritérií. Jedným z nich, patriacim ku kľúčovým je transparentnosť rozhodovania, tj. nutnosť dôkazný postup vyčerpávajúcim spôsobom popísať a logicky a vecne presvedčivým spôsobom odôvodniť, pričom túto požiadavku zákonodarcu včlenil do sústavy nárokov kladených na zdôvodnenie rozsudku (§ 168 Trestného poriadku). Citované ustanovenie nároky na odôvodnenie rozsudku zvyrazňuje hlavne v prípadoch, v ktorých si vykonané

dôkazy vzájomne odporujú. V situácii „tvrdenie proti tvrdeniu“ je potrebné na súd a to z pohľadu jednoduchého práva tak aj ústavného (čl. 6 ods. 1 Dohovoru), klásť zvýšené požiadavky, a to v súvislosti s vyvodením záverov o tom, ktoré skutočnosti súd vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov (napr. Ruiz Torija v. Španielsko), čo ale nemožno chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď (Van de Hurk v. Holandsko).

Zhrnutím krajský súd uzatvára, že právo na spravodlivý proces spravidla vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené. Odôvodnenie rozhodnutia je korelátom práva strany prednášať návrhy a argumenty, aby na ne dostala odpoveď. Je zároveň zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, a predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky.

Podľa § 327 ods. 1 Trestného poriadku súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Vzhľadom na zistené pochybenia súdu prvého stupňa krajský súd zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.